

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **JUDr. R. F.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem Třída Tomáše Bati 21, Zlín, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 15. 3. 2023, č. j. 41 A 35/2022-118,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2022, č. j. KUZL-54110/2022; tímto rozhodnutím žalovaný nepodstatným způsobem změnil a ve zbytku potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Otrokovice ze dne 18. 1. 2022, č. j. DOP/3006/2022/POD, kterým byl stěžovatel uznán vinným spácháním přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, jehož se dopustil tím, že zaparkoval na vyhrazeném parkovišti označeném svislou dopravní značkou IP 12 „Vyhrazené parkoviště“ s dodatkovou tabulkou E 13 s textem „Městská policie a na zvláštní povolení“, aniž by pro jeho vozidlo bylo označené parkoviště vyhrazeno, čímž porušil povinnost řídit se dopravními značkami stanovenou v § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Za tento přestupek byla stěžovateli uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a stanovena povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] V žalobě stěžovatel uváděl zejména, že značka vyhrazeného parkoviště byla umístěna na budově zhruba 3 m před koncem parkoviště. Povinnosti plynoucí z dopravní značky však platí od místa umístění značky dále za značkou v daném směru jízdy, a nikoliv ještě před místem, kde je značka umístěna. Podle krajského soudu však není pravdou, že by dopravní značka mohla regulovat pouze místo za ní, a to obzvláště v případě parkování. Je

naprosto běžné, že dopravní značky regulující parkování se umísťují až za příslušné parkovací místo. Z dodatkové tabulky E 8d bylo zřejmé, že dopravní značka vyhrazující parkoviště platí od značky doleva v rozsahu 12,5 m, kde stěžovatel parkoval. Žádný jiný výklad značky nebyl možný. Krajský soud tedy podanou žalobu podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

[3] V kasační stížnosti stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Je možné, že je běžné, že se dopravní značky umísťují až za příslušné parkovací místo, to však neznamená, že je to správně. Dopravní značka vyhrazeného parkoviště sice obsahuje dodatkovou tabulku E 8d, ze které plyne, že dopravní značka platí od značky doleva v rozsahu 12,5 m, jde ale pouze o délku parkoviště, na kterou se značka vztahuje. Tato dodatková tabulka tedy neřeší úsek před značkou nebo za značkou. K vymezení platnosti značky před či za jejím umístěním slouží dodatkové tabulky E 8a, E 8b nebo E 8c. Žádná z těchto dodatkových tabulek však umístěna nebyla.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl, aby ji Nejvyšší správní soud zamítl, případně odmítl pro nepřijatelnost. V posuzované věci byla použita vhodná doplňková tabulka, značení bylo přehledné a srozumitelné. Stěžovatelův výklad by vedl k tomu, že některá místa by nemohla být z důvodu stavebního uspořádání vůbec regulována dopravními značkami.

[5] Stěžovatel v replice uvedl, že značka zajisté může regulovat i prostor před ní, musí však být opatřena dodatkovou tabulkou značící počátek úseku, na který se značka vztahuje. Pokud značka takovou dodatkovou tabulku neobsahovala, nelze dojít k jinému závěru, než že je značka špatně umístěna a prostor před sebou regulovat nemůže.

[6] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatuje, že kasační stížnost je podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté, vzhledem k tomu, že se v dané věci jedná o kasační stížnost proti rozhodnutí ve věci, ve které rozhodoval specializovaný samosoudce, se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle uvedeného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

[7] Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž vyložil neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. Znaky tohoto pojmu jsou naplněny v případě „*rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu*“. Podle citovaného rozhodnutí je tedy kasační stížnost ve věcech, v nichž o žalobě rozhodoval specializovaný samosoudce, přijatelná v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.

pokračování

[8] Ve světle takto vymezených kritérií Nejvyšší správní soud konstatuje, že podaná kasační stížnost predestinuje k rozhodnutí otázku povinnosti stěžovatele řídit se konkrétní dopravní značkou, která dle jeho názoru nebyla správně umístěna. Uvedená otázka ovšem v daném případě podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu nezasluhuje pozornosti z důvodů ad (1) až (4) kritérií přijatelnosti. Nejedná se o otázku, která by dosud nebyla v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešena, resp. byla řešena rozdílně či vyžadovala učinit judikaturní odklon; rovněž tak se nejedná o případ zásadního pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Naopak krajský soud posoudil případ stěžovatele zcela v souladu s konstantní judikaturou, od které Nejvyšší správní soud neshledal důvodu se odchýlit, a proto dospěl k následujícímu závěru.

[9] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[10] Nejvyšší správní soud konstatuje, že z ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, jehož porušení bylo stěžovateli dáváno za vinu, jednoznačně plyne, že účastník provozu na pozemních komunikacích je povinen se řídit mimo jiné i dopravními značkami. Ze zákona o silničním provozu, prováděcích předpisů ani z jiných právních předpisů nelze dovodit, že by účastník provozu na pozemních komunikacích sám mohl činit soudy o zákonnosti dopravní značky a na základě svého hodnocení se rozhodnout, zda se zákazem vyjádřeným danou značkou bude či nebude řídit. Dopravní značka je opatřením obecné povahy, a tudíž správním aktem, kterému svědčí presumpce správnosti. To znamená, že se na dopravní značku musí nahlížet jako na zákonnou, dokud není prokázán opak, tedy až do okamžiku, kdy k tomu příslušný orgán vysloví její nezákonnost. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 3. 2010, č. j. 8 As 68/2009-84: *„Účastník provozu na pozemních komunikacích je povinen řídit se dopravní značkou [§ 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu], i když má za to, že není správně technicky provedena. Takový názor není rozhodný pro posouzení, zda byl nerespektováním značky spáchán dopravní přešpek.“*

[11] Podrobnou úpravu dopravních značek a jejich platnosti obsahuje vyhláška č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů. Podle § 3 odst. 1 této vyhlášky *„[s]vislá dopravní značka umístěná vedle pozemní komunikace platí pro celou pozemní komunikaci v daném směru jízdy s výjimkou značky upravující zastavení nebo stání, která platí jen pro tu stranu pozemní komunikace, u níž je umístěna“*. Mezi značky upravující stání patří mj. i značka vyhrazeného parkoviště (IP 12), neboť označuje místo, kde je dovoleno zastavení a stání pouze některých vozidel.

[12] V posuzované věci stěžovatel zaparkoval své vozidlo na parkovišti bezprostředně před budovou, na které byla umístěna značka vyhrazeného parkoviště (IP 12) s dodatkovou značkou s textem „Městská policie a na zvláštní povolení“ (E 13) a dodatkovou značkou vyznačující úsek platnosti 12,5 m nalevo od značky (E 8d) – tj. zároveň 12,5 m ve směru jízdy na dané straně pozemní komunikace. O tom, že se dopravní značka týkala strany pozemní komunikace, která na budovu bezprostředně navazovala a která byla označena též vodorovnou dopravní značkou kolmého stání (V 10b), nemůže být pochyb. Stěžovatel nemohl mít skutečné legitimní pochybnosti o významu dopravní značky – jen stěží mohl váhat, zda dopravní značka upravuje stání na bezprostředně navazující komunikaci

označené vodorovnou značkou jako kolmé stání (tj. podle stěžovatele „před značkou“), či zda upravuje stání „za značkou“ orientovanou čelně k parkovacím místům, tedy touto logikou zřejmě stání v budově. Za takové situace se musel dopravní značkou stěžovatel bez dalšího řídit navzdory svým pochybnostem o správnosti umístění dopravní značky.

[13] Domnívá-li se stěžovatel, že je dopravní značka umístěna nesprávně, zdejší soud konstatuje, že tomu nic nesvědčí – dopravní značka vyhrazeného parkoviště je umístěna u strany pozemní komunikace, které se úprava zastavení a stání týká, a obsahuje vhodné doplňkové tabulky, z nichž je zcela zřejmé, za jakých podmínek je zastavení a stání povoleno a na jaký úsek pozemní komunikace tato úprava dopadá. Je třeba si uvědomit, že dopravní značka upravující zastavení nebo stání platí pro stranu pozemní komunikace *v daném směru jízdy*, a pro určení úseku její platnosti tak je zcela nerozhodné, zda je orientována čelně či kolmo ke směru jízdy. O tom, že stěžovatel zastavil a stál na zřetelně a správně označeném vyhrazeném parkovacím místě, čímž porušil svou povinnost řídit se dopravními značkami vyplývající z § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona, tak nemůže být pochyb.

[14] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že v případě napadeného rozsudku nebylo shledáno žádné zásadní pochybení krajského soudu, který se svým postupem nikterak neodchyluje od shora uvedené judikatury, která poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uplatněné v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud neshledal žádného důvodu pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji shledal ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

[15] Při rozhodování o nákladech řízení Nejvyšší správní soud vycházel z usnesení svého rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, podle něhož je odmítnutí kasační stížnosti pro její nepřijatelnost, na rozdíl od jiných případů odmítnutí kasační stížnosti, druhem zjednodušeného meritorního přezkumu napadeného rozhodnutí krajského soudu. Výrok o náhradě nákladů řízení tedy opírá o § 60 odst. 1 (nikoli odst. 3) ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, má tedy vůči neúspěšnému stěžovateli právo na náhradu nákladů, které v řízení o kasační stížnosti důvodně vynaložil. Ze spisu však nevyplývá, že by mu v tomto řízení jakékoli náklady nad rámec běžné administrativní činnosti vznikly, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 20. listopadu 2023

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu